

тийски водоводъ, който свързваше двѣтъ крила на долината, — а още по-отъ-татыкъ показваше се красниятъ водоводъ на великий Сюлимана, съ двокатний му редъ сводове, — но и двата запустени. Въ гората имаше лѣшници, и два извора съ най-чудесна вода, каквато съмъ пилъ въ живота си.

На-срѣдъ самото мѣсто, което държѣше Стоянъ подъ наемъ, намираще се колибата му, а близу до нея — стрѣха, отъ три страни отворена. Къмъ горната страна му бѣше нивата, отъ-предѣ имаше тютюневи посѣви, а отъ-долу бѣха насадени различни зеленчуци. Отъ третѣ страни на-около — имаше испречени хълмове. И тукъ, срѣдъ това мѣсто, прѣкарахме ние цѣли двѣ недѣли, като печаквахме добриятъ случай, за да отидемъ отъ Цариградъ.

Стоянъ бѣше човѣкъ около-на тридесетъ години; той обичаше да се хвали, та приказваше юначествата си, и почитаха го за безгриженъ и за юнакъ. Той, май, лично, не ни се правѣше толкова, но за волята на приятелитѣ си направи добрината, дѣто да ни приеме — а ние знаехме да се отнасяме къмъто него. „Не бойте се, рече ни той горделиво, отъ мене неможе-ви отнѣ нито цѣла рота войскари. Познаватъ Стояна и всрѣдъ Цариградъ“.

Той имаше слуга, когото тъкмо тогава морѣше трѣска. При-всичко-това пакъ ни придружи той, кога на вторий день захванахме да подсичаме съ мотика тютюньтъ, защото, спорѣдъ една заповѣдъ отъ полицията, всичкиятъ зеленъ тютюнь около Цариградъ трѣбваше да се прѣмахне. Подиръ това захвана Ганьо да тори нивата му, а азъ, денемъ, пасѣхъ двата му вола, та ходѣхъ подирѣ-имъ на-около, и оставахъ по-цѣлъ день да си бжлнувамъ по хълмоветѣ, подъ сѣнката отъ гжсталацитѣ, и да глѣдамъ прекраснитѣ ония предѣли.